

TURU- PÄEVA- MÖRV

T. E. KINSEY

Originaali tiitel:

T. E. Kinsey

In the Market for Murder

2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos, milles esinevad nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori välja mõeldud või kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Marge Paal

Tõimetanud Marje Mändsalu

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Lisa Horton

Text copyright © 2016 T E Kinsey. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

D03426423

ISBN 978-9949-87-063-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

1

Tol imekaunil kevadhommikul, kui leedi Hardcastle lõpuks ometi küsis: „Kuule, Flo, kuidas oleks ühe mõnusa kolmapäevase jalutuskäiguga?” tundsin ma ütlemata suurt heameelt.

Talv oli olnud raske. Leedi Hardcastle paistis möödunudsuvisest tulistamisest kiiresti toibuvat, aga pärast sügisel järgnenud veel üht ohtlikku seiklust oli ta tervis taas halvenenud.

Seekord edenes tervenemine palju aeglasemalt. Alles nüüd, kus kätte oli jõudmas 1909. aasta suvi, olid ta keha ja mõistus niipalju paranenud, et ta tundis end suutelisena jätkama tavapäraseid jalutuskäike meie Gloucestershire'i kodu ümbritsevatel väljadel, külateedel ja metsades.

„See rõõmustab mind väga, proua,” ütlesin ma tõustes. „Toon teie mantli.”

„Ja saapad, kübar, kindad ja jalutuskepp palun, kulla Flo,” hõikas ta, kui esikusse astusin. „Ja pudel brändit. Ja...”

Naasin soovitud esemetega. „Kas tahaksite, et teid veel ka süles kannaksin, proua?”

„Tead, väga hea mõte,” kostis ta. „Aga kui sa seda juba teed, siis kas me saaksime ka külast läbi astuda – võiksime poodidest mõne asja kaasa tuua.”

Tore, et ta jälle tagasi oli.

Otsustasime, et jalutame külla, ja seadsime sammud mööda teed küla pargi suunas. Puud olid juba pungas ja mina olin endiselt õndsalt võimetu neist ühtki tuvastama. Päikesesooja oli kasinalt ja päevane temperatuur kerkis vaevaliselt talutava jaheduseni, aga õhus oli kahtlemata tunda eelseisva suve hõngu.

Jalutasime aeglaselt ning leedi Hardcastle toetus jalutuskepile rohkem, kui oleksin arvanud – tema haav oli juba tükk aega tagasi täielikult paranenud. Olime teinud ka kergeid harjutusi, mille olime Hiinas selgeks õppinud, et püüda taastada jõudu ja paindlikkust, mille ta oleks võinud kergesti igaveseks kaotada.

„Kas ma tohin esitada ühe isikliku küsimuse, proua?” küsisin ma, kui pöörasime ümber viimase käänaku ja park nähtavale ilmus.

„Missugune pentsik küsimus,” sõnas ta. „Loomulikult tohid.”

„See jalutuskepp,” ütlesin ma. „Kui väga te seda tegelikult vajate?”

„Jalutamiseks? Peaaegu üldse mitte. Olen terve nagu purikas, mu kallid, terve nagu purikas.”

„Ja ometi...?” uurisin ma.

„Ah jaa. Nojah. Tjah. Vaata, sellega on niisugune lugu. Mul on endiselt iseäralik tunne, et mul on seda tarvis. Näitamise jaoks, mõistad.”

„Mitte päriselt, proua. Kui see teil kõndida ei aita, siis mis kasu sellest on?”

„See on omamoodi aumärk, võiks vist nii öelda küll. Inimesed on viimastel kuudel nii lahked ja ülimalt hoolivad olnud, et ma tunneksin end justkui petisena, kui kooliplika kombel külas ringi keksleksin. Mul oli tunne, et vajan midagi, mis kinnitaks inimestele, et neil oli muretsemiseks põhjust ning et ma olin tõepoolest nii vilets, nagu nad arvasid.”

„Te saite peaaegu surma. Kas see pole piisavalt vilets?” küsisin ma nõrdinult. Mäletasin ikka veel eredalt pikki tunde, mil koos tema venna Harryga ta voodi kõrval valvasime ja mõtisklesime, kas ta enam ärkabki.

„Jah, mu kallis, otse loomulikult,” vastas ta ja patsutas vaba käega mind käsivarrele. „Aga nemad ei näinud mind kohe pärast seda vahejuhtumit, nad üksnes kuulsid juhtunust. Ma lihtsalt tunnen, et nad vajavad pisukest silmanähtavat kinnitust, et varem olid asjalood üpris tõsised, aga et nüüd läheb mul juba tasapisi paremini.”

„Ma pole ikka veel päris kindel, et mõistan, proua,” sõnasin ma. „Aga kui te end nõnda paremini tunnete, siis minugipoolest, jätkake samamoodi. Me liigume seetõttu küll veidi aeglaselt, aga kui olud peaksid karmiks kiskuma, on see ilmselt oivaline vemmäl.”

„Nii juba läheb. Kuigi ma kahtlen, et me lihuniku juures ühtki maanteeröövlit kohtame.”

„Iial ei või teada, proua,” laususin ma. „Siin maakolkas on kõiksugu kummalist rahvast. Nad võivad võõrastele kallale tungida.”

Ta naeris. „Arvad, et me oleme endiselt võõrad?”

„Tõtt-õelda ei, proua, arvan, et enam ei ole.”

„Mina arvan samuti. Aga igaks juhuks väldime härra Spratti lihunikuäri ja seame sammud hoopiski kõrtsi. Huvitav, kas vana Joe teeks meile tassikese teed?”

„Teed, proua? Kõrtsis? Missugune veider mõte. Kui soovite teed, siis peaksime ehk vaatama, kas meil õnnestuks kelleltki küüti paluda, et minna Chipping Bevingtoni kohvikusse?”

„Sul on ilmselt õigus, aga pelgalt tassikese tee pärast oleks see üksjagu pikk teekond. Kuidas oleks, kui võtaksime härra Holmani juurest mõnusad värsked kuklid ja kui koju jõuame, keedad sa teed ise?”

„Väga hea, proua.”

„Suurepärane. Lähme siis, tilluke teenija. Pagariärisse!”

Liikusime aeglaselt ümber pargiplatsi, mis oli ikka veel liiga hommikukastene, et meie aeglase tempoga sealt üle jalutada. Hakkasime just härra Holmani pagariärisse sisenema, kui meid hõigati.

„Oi, Emily! Kui imetore on teid jälle jalul ja ringi askeldamas näha!”

Seda ütles leedi Farley-Stroud, kohaliku maaomaniku abikaasa, kellega olime olnud tuttavad sestpeale, kui Littleton Cotterelli kolisime. Täpsemalt öeldes oli leedi Hardcastle tutvunud temaga veel kolmkümmend kuus aastat varem – Farley-Stroudid olid tema vanemate sõbrad –, aga toona oli ta kõigest nelja-aastane ega mäletanud sellest kohutumisest midagi. Leedi Gertrude Farley-Stroud mõjus hirmuäratavana nagu vana sõjakirves, aga meie tundsimme ka tema teist külge. Kui tema seltskondlikust turvisest läbi pääsesid, osutus ta just sedasorti võluvaks, sõbralikuks ja imepisut ohmuvõitu vanadaamiks, kes on lihtsalt suurepärane tädi, aga ääretut piinlikkust valmistav ema.

„Tere hommikust, Gertie,” ütles leedi Hardcastle naeratades.

„Rõõm teid näha, mu kallis,” ütles vanem daam leedi Hardcastle’it põsele suudeldes. „Ja teid samuti, Armstrong. Kas ta kohtleb teid hästi? Ärge unustage, The Grange’is leidub teile alati töökoht, kui peaksite sellest ohtlikust elust tüdinema.”

„Pole viga, proua,” vastasin ma. „Ta võib küll vahel õel ja nõudlik olla, aga teenija peab oma kohust täitma.”

Leedi Farley-Stroud naeris südamest. „Neetult tore! Aga nüüd, kus te jälle jalul olete, mu kallis, siis te tõesti peate The Grange’i õhtustama tulema. Veidi seltskonda kuluks ära küll. Me Hectoriga lihtsalt oleskeme. Palun õelge, et te tulete.”

„Suurima heameelega, Gertie, tõepoolest suurima heameelega.”

„Oivaline! Ma arutan asja „majaperemehega”.”

Kui ta seda lausus, olid iroonilised jutumärgid isegi mulle näha, aga naise häälest kostis kiindumust. Polnud mingit kahtlust, kelle käes ohjad

The Grange'is tegelikult on, aga Farley-Stroudid olid võluv vanapaar ja ilmselgelt teineteisesse endiselt kohutavalt kiindunud.

„Täna teid, mu kallis,” vastas leedi Hardcastle soojal toonil. „Jään seda pikisilmi ootama.”

„Oivaline, oivaline – teate mis?” ütles leedi Farley-Stroud, kui talle ühtäkki midagi pähe turgatas. „Mulle tuli just imeline mõte. Kas te olete kunagi loomaturul käinud?”

„Loomaturul?” küsis leedi Hardcastle sugugi mitte väikese üllatusega. „Ei, tõesõna, ma ei saa öelda, et oleksin käinud.”

„Mina astun ikka turupäeviti Chippingist läbi, kui vähegi saan. See on tõesti parim päev seal käia. Müüme homme mõne looma maha ja mõtlesin, et käin ikka ise ka seal läbi, teate küll? Näitan oma vana nägu, eks ole? Tegelikult töö teeb muidugi ära meie mõisavalitseja, aga mulle nii meeldib seal. Ja siis sööme koos kõigi talunike ja loomaparishnikuga Heinavankris lõunat. See on tõesti ääretult lõbus. Ja sealne keelekasutus! Ausõna, midagi sellist pole te kunagi varem kuulnud. Oh, mu kallis, te tõesti peate tulema!”

Ma pole kindel, kas suudaksin isegi pealekäimisel tulla lagedale kuigi pika loeteluga asjadest, mis oleksid veel vastumeelsemad kui kõik loomaturule. Miskipärast aga pani leedi Farley-Stroudi sinihallide silmade tütarlapselik sära mind mõtlema, kas Chipping Bevingtoni (nii oli linna pisut kohmakavõitu täisnimi) turupäev võiks ehk mullegi meeltmööda olla.

Leedi Hardcastle'it valdasid silmanähtavalt samasugused tundmused. „Noh, kui te niimoodi ütlete, kallis Gertie, siis kuidas ma saaksingi keelduda?”

„Oh, kallis, imetore,” sõnas leedi Farley-Stroud, täidlasel kortsulisel näol vististi kõige laiem naeratus üldse. „Palun võtke ka Armstrong kaasa. Tä oleks Dentonile seltsiks. Meid ootab ees tore päev. Saadan Berti homme hommikul kell kaheksa autoga teie juurde. Oi, ma olen nii elevil!” Leedi Hardcastle'it veel kord põsele suudelnud, sammus ta minema. Vaatasin, kuidas ta kohtus omaenda toatüdruku Maude Dentoniga, kes väl-

jus parajasti proua Pantry toidupoest. Ilmselgelt edastas proua talle head uudised ning Maude vaatas meie poole ja naeratas mulle, suu kõrvuni.

„Paistab,” ütles leedi Hardcastle mul käsivarrest kinni võttes ja mind pagariärisse juhtides, „et ma olen taas seltsiellu sisenenud ning meid kaht ootab ees päev täis lehka, ammumist ja võimatult kiiret patramist.”

„Paistab tõesti sedamoodi, proua. Ja kõrtsilõuna. Mis te arvate, kas seal pakutakse pirukaid?”

„Oh, tõenäoliselt,” kostis ta. „Hea pirukas maitseb mulle väga.”

„Sel juhul olete õigesse kohta tulnud, proua,” teatas pagar Septimus Holman oma leti tagant. „Tere tulemast tagasi! Tore on teid jälle jalul näha. Nõndaks, mida võin teile pakkuda? Pirukat, oli vist nii?”

Turupäev koitis kõuekärgatuse ja vastu aknaruute ladiseva paduvihma saatel.

Kuna auto tuli kell kaheksa, olin ma üleval juba enne koitu, veendumaks, et oleme mõlemad aegsasti nii riides kui ka hommikust söönud. Ent kui tavaliselt andis päeva algusest märku kõõgiaknast sisse piiluv tõusev päike, siis täna hommikul oli õues otsekui maailmalõpu-veeuputus.

Edna ja preili Jones saabusid üsna varsti pärast seda, kui olin üles tõusnud. Edna hakkas otsekohe tööle ja läitis elutoa kaminas tule. Preili Jones asus hommikueinet valmistama.

Leedi Hardcastle oli esialgu plaaninud üürida „kena väikese maa-majakese kuskil, oh, ma ei teagi, Gloucestershire’is”, võib-olla „rookatu-sega ja ukse kõrval kasvavate roosidega”. Selle asemel aga oli tal õnnestunud kindlustada endale elukoht äsja valminud majas Littleton Cotterelli nimelise küla serval. Üks tema ammudest sõpradest oli selle koha ehitanud enda ja oma pere jaoks, ent kui äriasjad sundisid neid veel mõneks aastaks Indiasse jääma, oli mees rõõmsalt maja leedi Hardcastle’ile välja üürinud, et proua tema asemel selle eest hoolt kannaks.